70/ březen 2018

IDEA

časopis Křesťanského společenství z.s.

Hle, stojím u dveří a tluču...

Obsah

Napětí 3
Jméno, které miluji 3
Při pohledu na kříž mě přemáhá Boží láska .. 5
Nashvillské prohlášení o sexualitě z biblického pohledu 7
Úleva při modlitbě za odpuštění 11
Záchrana z epidemie zla 12
Ještě krátce o vytržení 14
Život ubíhá... 18
Vzpomínka na Dr. Thomase Wanga 19
Otevřený dopis Americe 21
Úpadek a pád Spojených států amerických 21
Aktuality z KS 23
Tip na výlet 23
Tipy k doplnění knihovničky..... 24
Stručné zamyšlení nad kontextem biblického textu..... 25
9,5 anebo 120 tezí? 26

Duchovní rekreace nejen seniorů

5.- 9. června 2018, Karmel Smilovice

HESLO: ALBUM JAK MÁ BÝT!
– V KRISTU JSME POVOLÁNI

Program: **Přednášky**
Svědectví
Duchovní zamýšlení
Modlitby
Úžasné společenství

Celková cena za celý pobyt – 1600Kč.
Snídaně – 60 Kč
Oběd – 80 Kč
Večeře – 60 Kč
Ubytování – 180 Kč

Nástup na ubytování:
Úterý do 9^{00} hod
konec pobytu - sobota kolem 13^{00} hod.

Přihlásit se můžete do 30.5.2018
Jaromír Sláma – správce Karmelu
Tel.: 723 266 281

Napětí

Údajně prvního ledna roku 1001 bylo proneseno klidné *Urbi et orbi* čili papežské požehnání Městu a světu v dosud nerozdělené církvi. Bylo to poté, co lidé přímo šíleli v obavách, že po roce tisíc, čili po skončení tisíciletého království dojde ke konci světa. Nedošlo. Proč zmiňovat tento fakt? Protože leccos se stále opakuje. My, co si něco pamatujeme, jsme si nedávno u stolu v rozhovoru zavzpomínali na šílenství kolem roku 2000. Také obavy a strach. V našem blízkém okolí křesťané střádali jídlo a další zásoby nikoliv pro potřebné v třetím světě, ale pro vlastní přežití očekávaného konce světa. Pak následovala kupodivu i v následujících létech mnohá další a další proroctví, strach ale i nesplněná očekávání, zklamání.

Je to dobře anebo špatně? Je to na škodu, když čas od času rozvíří stojaté vody eschatologie horečnaté třeštění? Těžko říct. Už v Novém zákoně vnímáme silné napětí mezi prvním listem Tesaloničanům a listem druhým. Ten druhý musel uklidňovat ty, kdož se cítili zklamání dlouhým čekáním na druhý Ježíšův příchod. V prvním listě je jakoby přítomna nebývale aktuální a radikální Pavlova výzva: připravte se teď, hned a tady. V druhém apoštol nabádá: Pozor, leccos se ještě do příchodu Ježíše musí udát. Buďte v klidu.

Podobně vidíme krásně netrpělivé očekávání úplně prvního křesťanského čili jeruzalémského sboru, který na očekávání příchodu Pána Ježíše Krista reaguje prodejem majetků. A činí to tak důkladně, že posléze jiné sbory přispívají na zchudlé křesťany v Jeruzalémě. Nebylo to pošetilé? Tuším, že ne. Vždyť co je lepší: křesťanské očekávání, že záhy přijde Ježíš, anebo ta naše opravdu nekřesťanská zabydlenost v tomto světě, kde je nám – zdá se – až příliš dobře?

Jako u všeho narážíme na dva „pangejty“, dvě příkopy, dvě nebezpečí. Dva nerozumné a přiznejme si to: nebiblické extrémy: Jeden je nebezpečí nechat se zviklat, uvěřit stoprocentním novým proroctvím a pak třeba zanevřít na veškerá proroctví o konci věků. Druhý – přiznejme si to – častější, je přilnout k našemu „teď a tady“ takovým způsobem, že na konec věků nemyslíme. Ba, může to dokonce vypadat, že jsme prakticky z kréda vynechali „přijde soudit živé i mrtvé“.

Na konci knihy Zjevení jsme nabádání, abychom k Božímu slovu a k této knize nic nepřidávali ani nic neubírali. Často tento apel vnímáme jako výzvu k radostnému setrvávání v dokonalé dostatečnosti Božího slova. Ano. Můžeme jej ale také číst jako výzvu k tomu, abychom zvěst o Božím konečném vstupu do naší přítomnosti za žádných okolností nevynechali. Ale také si – z druhé strany – zbytečně nepřimýšleli věci, které církvi svoji spekulativností opravdu příliš neprospívají. Ať ve vědomí celé církve zůstávají po všechny naše dny Kristova slova: „Ano, přijdu brzo.“ Odpovědí církve ať je po všechny věky toto radostné: „Ano, přijď, Pane Ježíši!“ Amen.

Zbyšek Kaleta

Jméno, které miluji

Je meno, ktoré mám tak rád, čo o ňom stále spievam, Ono mi zvučí na perách, aj keď sa modlievam. To Meno láskou znie stále a rozpráva o láske, o krvi, ktorá očistí a hriechu pozbaví. V tom Meně

nový život mám, to Meno pokoj dáva. Do slávy večnej ponáhľam, moj Pán ma tam čaká. Ľúbim Ježiša, ľúbim Ježiša, ľúbim Ježiša, veď za mňa život dal.

Je to jedna z písní, kterou si často opakuji, protože vyjadřuje to, co prožívám. Kvalitních písní, které oslavuji jméno Ježíš, je jistě hodně. A Pán Ježíš je hoden toho, abych ho každý den velebil, vždyť mne zahrnuje stále svou milostí a požehnáním. Také následující píseň patří k mým oblíbeným písním.

Ježíš, nejkrásnější ze všech jmen, Ježíš, slyší hlas můj každý den, ó Ježíš, mne v mém pádu pozvedá, ó Ježíš, krásné jméno má. Ježíš, přijde brzy jako Král, Ježíš, přines lásku na zem k nám, ó Ježíš, Jemu chválu zazpívám, ó Ježíš, krásné jméno má.

Ještě jednu píseň připomenu, kterou jsem už v mládí často velmi rád zpíval v polském jazyce.

Imię Jezus wiecznie świeże, zniszczyć go nie może czas. Więc Jezusa imieniowi niechaj śpiewa każdy z nas. W tym imieniu żywot wieczny, wolność błoga z rajskich stron, w nim swą miłość niewymowną wszystkim nam objawił On.

Jak jsem vděčný, že smím od mládí poznávat veliké tajemství jména Ježíš. Jméno Ježíš znamená Hospodin je spása. To jméno si nevymysleli lidé, ale bylo přineseno z nebe andělem, který je oznámil Marii i Josefovi. Je to jméno, které dal svému Synu sám nebeský Otec. Apoštol Pavel to vyjádřil v dopise křesťanům ve Filipis: *Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemi – a k slávě Boha Otce každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán.* (F 2,9–11) Rád klekám před Pánem Ježíšem každý den a velebím to vzácné jméno, protože je to jméno mého skvělého Spasitele a spolehlivého Průvodce na cestě života. Rád vyznávám s apoštolem Pavlem: *To, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko* (F 3,8).

I apoštol Petr to vyjádřil velmi výstižně, když byl vyslýchán před židovskou radou: *Ježíš je ten kámen, který jste vy, stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni* (Sk 4,11–12). Velebím Pána Ježíše, že v Něm a v jeho Jménu je i moje spasení. Jak jsem vděčný, že s Pánem Ježíšem smím kráčet každý den – celý život, už od svého mládí. Je skutečně věrným Průvodcem a nikdy mě v životě nezklamal.

Ještě chci připomenout slova Pána Ježíše, která on sám řekl o svém jménu: *A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním* (J 14,13–14). Pán Ježíš řekl tato slova svým učedníkům a oni se mnohokrát přesvědčili, že ta slova Mistra pro ně platí. Přemýšlel jsem, zda ta slova platí i pro nás, kteří Pána Ježíše následujeme v současném světě. S velikou vděčností konstatuji, že mne Pán Ježíš už mnohokrát vyslyšel, když jsem ho prosil v Jeho Jménu. Je to zaslíbení pro každého křesťana, který Pána Ježíše přijal jako svého Spasitele a Pána a žije s ním.

Miluji Tě vroucně, Boží Synu, miluji Tě, Spasiteli náš. Tys na kříži sňal ze mne mou vinu, dík, že pro mne v nebi místo máš.

Stanislav Kaczmarczyk

Při pohledu na kříž mě přemáhá Boží láska

Rozhovor s Bolkem Taskou, vikářem bystřického sboru

Co pro Tebe znamenají Velikonoce?

Velikonoce jsou silným impulzem pro můj osobní duchovní život, respektive mou zbožnost. Dříve jako „náctiletý“ jsem celé to období postu a Velikonoc nevnímal nijak významně a v popředí mé pozornosti byla spíše pomlázka („śmiergust”). Asi teprve v období mých vysokoškolských studií a určitých duchovních zkoušek a neúspěchů, jimiž jsem procházel, ke mně stále více začalo promlouvat a dotýkat se mne to, co Pán Ježíš dokázal vystát a podstoupit pro mé vysvobození z otroctví hříchu, aby přinesl záchranu a novou identitu skrze ospravedlnění hříšníka a přijetí jej za vlastního syna.

Co Tě na nich nejvíce oslovuje a která část je pro Tebe nejvýznamnější (pokud se to dá nějak rozdělit)?

O Velikonocích jsou pro mne nejsilnější dva momenty. Zaprvé je to uvědomění si, že Bůh Otec daroval svého Syna za můj bezvýznamný život, a takto mu dal význam a hodnotu. Tím druhým je skutečnost, že Ježíš je živý, zmrtvýchvstalý Vítěz. To znamená, že také já mohu mít tuto naději zmrtvýchvstání a věčného života. Největší výzvou tak není dosažení osobního úspěchu nebo uznání ve věcech této doby, a to ani v církvi, ale primárním cílem mé snahy je držet se živého Krista a Jeho slova.

Má velikonoční zvěst dopad i do Tvé rodinné situace?

Rozhodně ano. Bez Božího slibu, že odchází, aby nám připravil místo, abychom mohli být tam, kde je On, bez naděje věčného života s Ním po tělesné smrti, by mě osobně naše náročná situace v rodině asi položila na lopatky a určitě bych nezvládl všechny těžkosti nést.

V minulém roce jsme se totiž dozvěděli, že náš syn trpí vážnou metabolickou vadou s letálními následky. Jelikož však v živém Kristu máme jistotu, že i kdybychom všichni zemřeli, to nejradostnější – tedy život věčný s Ním, nás teprve čeká, máme sílu dále bojovat, sílu modlit se i za uzdravení našeho nemocného syna, sílu čelit každodenním komplikacím a těžkostem, které jsou spojeny s touto nemocí, a sílu a motivaci sloužit také ostatním. A i když v té naší zkoušce mě přepadávají pochybnosti o Boží dobrotě, tak při pohledu na kříž mě nakonec přemáhá Boží láska, kterou vidím ve skutečnosti, že Pán Bůh obětoval život svého Syna pro naši záchranu. A to mě drží.

Myslíš si, že lze dnes velikonoční zvěstí oslovit nevěřící? Jak?

Ano, jde to! Náš Pán to skrze nás dokonce chce dělat. Evangelium je nád-

herné, mocné a vzácné, jen je neumíme předat srozumitelně a v moci. Myslím, že mnohé prostředky, které pro předávání evangelia fungovaly kdysi, v současné postmoderní kultuře nefungují – především velké evangelizační akce. Avšak i tyto mají smysl! Jsou dobré pro navázání dobrých vztahů s veřejností, tzn. PR. Jsou užitečné pro první kontakt a především pro oslovení nových lidí. Pokud ale tyto akce nejsou spojeny, předcházeny a následovány osobním zájmem a dlouhodobým velmi intenzivním (minimálně několik hodin týdně trvajícím) vedením oslovených lidí (ne nutně hned znovuzrozených), pak nevidím trvalý dopad na životy oslovených. Lidé jsou v dnešní době totiž zavaleni trním požitků, konzumem a na druhé straně lavinou informací, ve kterých se nedokážou zorientovat, a často na tu změť „pravd" reagují apatií a nedůvěrou k čemukoli, na co nejsou zvyklí. Můžeme tak ono zaseté zrní v tom trní nechat ležet anebo trní vytrhat.

Pokud chceme oslovit nevěřící, tak potřebujeme zaprvé Boží milost, Jeho lásku k Němu a k lidem, Jeho moc. Dále se musíme držet Jeho slova bez rozmělňování Pravdy a také předávat evangelium tak, jak to dělal On, Ježíš. Oslovil několik konkrétních lidí, s kterými trávil pravidelně čas, věnoval se jim, vedl je dlouhodobě asi 3 roky. Jsem přesvědčený, že to je cesta, jak člověk v naší kultuře může začít vnímat to, co mu říkám. Nejdříve potřebuje navázat vztah, potřebuje lásku a vedení, ale současně má slyšet pravdu zákona a evangelia, jasnou zvěst o Kristu stejně jako i osobní příklad a náš čas. A to je velká výzva. Chce to více, než kolik umíme a jsme ochotni běžně dát či obětovat.

Jak vnímají zprávu o ukřižování a vzkříšení Krista v jiných zemích, např. v Mongolsku, kde jsi byl na misijní cestě?

Tam je to jiné. Není to Česká republika ani česká mentalita. Pro Kazachy respektive zdejší muslimy (největší minorita Mongolska) je Ježíš prorokem, který má své místo u posledního soudu. A na to navazují misionáři, když apelují na zákon, na lidskou hříšnost, volají k pokání a ukazují na Boží lásku, kterou Bůh projevil skrze oběť svého Syna za náš hřích.

Muslimská zbožnost většiny Kazachů podobně jako buddhistická zbožnost Mongolů je podle mých dojmů spíše formální a je úzce spojena s jejich národní identitou. U Mongolů navíc buddhismus způsobuje relativizaci pravdy, především v oblasti pojetí hříchu. To však vede k osobním neštěstím a svázaností následky hříchu. Tyto skutečnosti přinášejí výzvy, ale současně i příležitosti při nesení evangelia těmto lidem.

Jaký vidíš hlavní rozdíl v přístupu nekřesťanů k evangeliu mezi Českou republikou a Mongolskem?

Z toho, co jsem viděl, myslím, že rozdíl v přístupu k zvěsti evangelia je v tom, že Mongolové a Kazaši mnohem méně často vznášejí argumenty proti víře či se otázkám víry vysmívají. Zdá se mi, že přistupovali obecně k duchovním tématům s mnohem větším respektem, více se ptají, zvěst promyslí, a buď ji odmítnou, nebo se otevřou pro Krista. Znovuzrození je ale vždy Boží milost a Jeho dílo. Je vidět, že v posledních letech Pán Bůh Mongolsku tuto milost dává. Je nádherné být u zrodu novodobé církve v Mongolsku a být součástí tohoto Božího díla na druhém konci našeho světa.

Ptal se Štěpán Rucki

Nashvillské prohlášení o sexualitě z biblického pohledu

Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe... (Ž 100,3)

Úvod

Evangelikální křesťané žijí na začátku dvacátého prvního století v období historického přechodu. S tím, jak se západní kultura stále více odcizuje křesťanství, dochází k výraznému odklonu v chápání toho, co znamená být člověkem. Duch dnešní doby již vcelku nerozpoznává krásu Božího záměru pro lidský život a nedovede z ní mít potěšení. Mnozí popírají, že Bůh stvořil lidské bytosti pro svou slávu a že jeho dobrý záměr pro nás zahrnoval naše osobnostní i tělesné ztvárnění v mužské a ženské podobě. Lidská totožnost jako muže a ženy běžně není vnímána jako součást Božího nádherného plánu, ale spíše jako vyjádření vlastní volby jednotlivce. Cesta k plné a trvalé radosti skrze Boží dobrý plán pro jeho stvoření byla nahrazena cestou krátkozrakých alternativ, které dříve nebo později zničí lidský život a zneuctí Boha.

Sekulární duch naší doby představuje velkou výzvu pro křesťanskou církev. Ztratí církev Pána Ježíše Krista své biblické přesvědčení, srozumitelnost a odvahu a splyne s duchem tohoto světa? Anebo se bude držet slova života, nabere odvahu od Ježíše, a bude bez bázně hlásat jeho cestu jako cestu života? Zachová si své jasné, opoziční svědectví vůči kultuře světa, který se řítí do zkázy?

Jsme přesvědčeni, že věrnost v naší generaci znamená opětovné vyhlášení skutečného příběhu světa a našeho místa v něm, zejména jako osob mužského a ženského pohlaví. Křesťanské Písmo učí, že existuje jediný Bůh, který sám je Stvořitelem a Pánem všeho. Jedině jemu je každý člověk zavázán radostnou vděčností, chválením a plnou oddaností. To je cesta nejen k oslavě Boha, ale i k poznání sebe sama. Když zapomínáme na Stvořitele, zapomínáme na to, kým jsme, protože on nás stvořil pro sebe. A my nemůžeme pravdivě poznat sami sebe, aniž bychom pravdivě poznali toho, kdo nás stvořil. Nestvořili jsme se sami. Nepatříme sami sobě. Naše skutečná identita, jako osob mužského a ženského pohlaví, je určena Bohem. Je nejen pošetilé, ale i beznadějné pokoušet se učinit ze sebe to, k čemu jsme Bohem nebyli stvořeni.

Věříme, že Boží stvořitelský záměr a jeho cesta spasení slouží k tomu, aby jej co nejvíce oslavily a nám přinesly největší dobro. Boží dobrý plán nám poskytuje největší svobodu. Ježíš řekl, že přišel, abychom měli život a měli ho v hojnosti. On je s námi, nikoliv proti nám. Proto s touhou posloužit Církvi Kristově a vydat veřejně svědectví o Božích dobrých záměrech pro lidskou sexualitu, jak jsou zjeveny v křesťanském Písmu, předkládáme následující vyznání a odmítnutí.

Článek 1

VYZNÁVÁME, že Bůh stvořil manželství jako smluvní, pohlavní a doživotní svazek mezi jedním mužem a jednou ženou, tedy manželem a manželkou s cílem zplození potomstva. Tento svazek má být obrazem smluvní lásky mezi Kristem a jeho nevěstou – církví.

ODMÍTÁME, že Bůh stvořil manželství jako vztah homosexuální, polygamní (mnohomanželský) či polyamorní (více milenců najednou). Taktéž odmítáme,

že manželství je pouze lidská smlouva, a nikoliv smlouva uzavřena před Bohem.

Článek 2

VYZNÁVÁME, že Boží vůle, zjevená pro všechny lidi, je pohlavní zdrženlivost (čistota) mimo manželství a věrnost v manželství.

ODMÍTÁME, že jakákoliv náklonnost, touha či oddanost ospravedlňuje pohlavní styk před manželstvím nebo mimo něj či ospravedlňuje jakoukoliv podobu pohlavní nemravnosti.

Článek 3

VYZNÁVÁME, že Bůh stvořil Adama a Evu jako první lidské bytosti na svůj obraz, které jsou si rovny před Bohem jako osoby, avšak s rozdílným pohlavím jako muž a žena.

ODMÍTÁME, že Bohem ustanovené rozdíly mezi mužem a ženou způsobují jejich nerovnost v důstojnosti či hodnotě.

Článek 4

VYZNÁVÁME, že Bohem ustanovené rozdíly mezi mužem a ženou vyjadřují původní Boží stvořitelský záměr a mají být lidem k dobru a k prospěchu.

ODMÍTÁME, že tyto rozdíly jsou následkem pádu či představuji tragédii, kterou je nutno překonat.

Článek 5

VYZNÁVÁME, že rozdíly v rozmnožovacím ústrojí muže a ženy jsou nedílnou součástí Božího záměru pro sebepojetí člověka jako muže a ženy.

ODMÍTÁME, že tělesné odchylky nebo psychologické stavy ruší Bohem určenou vazbu mezi biologickým pohlavím a sebepojetím člověka jako muže a ženy.

Článek 6

VYZNÁVÁME, že lidé, kteří se narodili s tělesnou poruchou pohlavního vývoje, jsou stvořeni na obraz Boží a mají stejnou důstojnost a hodnotu jako ostatní lidské bytosti. Náš Pán Ježíš o nich mluví jako o „eunuších, kteří se už takto narodili z matčina lůna“. Se všemi ostatními jsou pozváni, aby se stali věrnými následovníky Ježíše Krista a přijali své biologické pohlaví, nakolik je možné jej zjistit.

ODMÍTÁME, že nejednoznačnost ve vztahu k biologickému pohlaví brání člověku žít plnohodnotný život v radostné poslušnosti Kristu.

Článek 7

VYZNÁVÁME, že sebepojetí člověka jako muže a ženy má být vymezeno Božím svatým záměrem ve stvoření a spasení, jak to zjevuje Písmo.

ODMÍTÁME, že přijetí homosexuálního nebo transsexuálního sebepojetí je v souladu s Božím svatým záměrem ve stvoření a spasení.

Článek 8

VYZNÁVÁME, že lidé, kteří prožívají pohlavní přitažlivost ke stejnému pohlaví, mohou skrze víru v Pána Ježíše Krista vést plnohodnotný a bohatý život, který se líbí Bohu, pokud – jako všichni křesťané – žijí v čistotě.

ODMÍTÁME, že pohlavní přitažlivost k stejnému pohlaví je součástí přirozeného dobra, obsaženého v původním stvoření, nebo že tato přitažlivost znemožňuje člověku přístup k evangeliu.

Článek 9

VYZNÁVÁME, že hřích deformuje pohlavní touhy tím, že je odvádí od manželské smlouvy směrem k pohlavní

nemravnosti. Tato deformace zahrnuje jak heterosexuální, tak homosexuální nemravnost.

ODMÍTÁME, že přetrvávající touha po pohlavní nemravnosti ospravedlňuje nemravné pohlavní chování.

Článek 10

VYZNÁVÁME, že schvalování homosexuální nemravnosti nebo transsexuality je hříchem a že takové schvalování představuje zásadní odchylku od věrného křesťanství a jeho svědectví.

ODMÍTÁME, že schvalování homosexuální nemravnosti nebo transsexuality je morálně neutrální otázka, na níž se jinak věrní křesťané mohou, ale nemusejí shodnout.

Článek 11

VYZNÁVÁME, že máme neustále povinnost říkat pravdu s láskou včetně situací, kdy mluvíme k někomu nebo o někom jako o muži a ženě.

ODMÍTÁME, že máme jakoukoliv povinnost mluvit takovým způsobem, který zneucťuje Boží záměr stvoření člověka k jeho obrazu jako muže a ženy.

Článek 12

VYZNÁVÁME, že Boží milost v Kristu poskytuje jak milosrdné odpouštění, tak proměňující moc a že toto odpuštění a moc uschopňuje Ježíšova učedníka k tomu, aby umrtvoval hříšné touhy a žil způsobem přinášejícím čest Pánu.

ODMÍTÁME, že Boží milost v Kristu není dostatečná pro odpouštění všech pohlavních hříchů anebo že tato milost neposkytuje moc k posvěcení každého věřícího, který je sváděn pohlavním hříchem.

Článek 13

VYZNÁVÁME, že Boží milost v Kristu umožňuje hříšníkům zříci se transsexuálního sebepojetí a skrze Boží shovívavost přijmout Bohem určenou vazbu mezi biologickým pohlavím člověka a jeho sebepojetím jako muže a ženy.

ODMÍTÁME, že Boží milost v Kristu schvaluje sebepojetí, které je v rozporu s Boží zjevenou vůlí.

Článek 14

VYZNÁVÁME, že Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky, a že skrze Kristovu smrt a zmrtvýchvstání je odpuštění hříchů a věčný život dostupný každému člověku, který činí pokání ze svých hříchů a věří jedině v Krista jako Spasitele, Pána a svůj největší poklad.

ODMÍTÁME, že Boží ruka je příliš krátká, aby zachránila anebo dosáhla kteréhokoliv hříšníka.

Iniciátoři a signatáři Nashvillského prohlášení o sexualitě z biblického pohledu:

Denny Burk (President, Council on Biblical Manhood and Womanhood)

Russell Moore (President, Ethics & Religious Liberty Commission)

R. Albert Mohler, Jr. (President, The Southern Baptist Theological Seminary)

John MacArthur (Pastor, Grace Community Church President, The Master's Seminary and College)

Mark Dever (Pastor, Capitol Hill Baptist Church)

Matt Chandler (Pastor, The Village Church)

Wayne Grudem (Research Professor of Theology and Biblical Studies, Phoenix Seminary)

D. A. Carson (Research Professor of New Testament, Trinity Evangelical Divinity School)

R. C. Sproul (Founder & Chairman, Ligonier Ministries)
John Piper (Founder & Teacher, Desiring God Chancellor, Bethlehem Seminary and College)
Burk Parsons (Copastor, St. Andrew's Chapel)
J. I. Packer (Professor of Theology, Regent College)
Kevin DeYoung (Senior Pastor, Christ Covenant Church)
Francis Chan (Author & Pastor, We Are Church)
Alistair Begg (Reverend, Parkside Church)
Ligon Duncan (Chancellor & CEO, Reformed Theological Seminary)
Rosaria Butterfield (Author of The Secret Thoughts of an Unlikely Convert)
H. B. Charles, Jr. (Pastor, Shiloh Metropolitan Baptist Church)
Frank Page (President & CEO, Southern Baptist Convention Executive Committee Former; SBC President)
James MacDonald (Founder and Senior Pastor, Harvest Bible Chapel; Former SBC President)
Tony Perkins (President, Family Research Council)
Sam Alberry (Speaker & Apologist, Ravi Zacharias International Ministries)
Daniel L. Akin (President, Southeastern Baptist Theological Seminary)
Randy Alcorn (Director, Eternal Perspectives Ministries)
C. J. Mahaney (Senior Pastor, Sovereign Grace Church of Louisville)
Sam Storms (Lead Pastor for Preaching and Vision, Bridgeway Church)
John M. Frame (Professor Emeritus of Systematic Theology and Philosophy, Reformed Theological Seminary)
R. Kent Hughes (Visiting Professor of Practical Theology, Evangelism and Culture, Westminster Theological Seminary)
Ray Ortlund (Pastor, Immanuel Church)
Michael Reeves (President and Professor of Theology, Union School of Theology, UK)
Thomas Schreiner (Professor of New Testament Interpretation, The Southern Baptist Theological Seminary)
Bruce Ware (Professor of Christian Theology, The Southern Baptist Theological Seminary)
David Mathis (Executive Editor, Desiring God)
Jonathan Leeman (Editorial Director, 9Marks)
Chris Larson (President & CEO, Ligonier Ministries)

a mnoho další evangelikálních teologů, kazatelů, vedoucích, předních představitelů a ředitelů různých evangelikálních institucí a organizací.

Biblické odkazy *

Gn 1:26-28; 2:15-25; 3:1-24; Ex 20:14; 20:17; Lv 18:22; 20:13; Dt 5:18,21; 22:5; Sd 19:22; 2S 11:1-12:15; Jb 31:1; Ž 51:1-19; Př 5:1-23; 6:20-35; 7:1-27; Iz 59:1; Mal 2:14; Mt 5:27–30; 19:4-6, 8-9, 12; Sk 15:20, 29; Ř 1:26–27; 1:32; 1K 6:9–11, 18-20; 7:1-7; 2K 5:17; Ga 5:24; Ef 4:15, 20–24; 5:31–32; Ko 3:5; 1Te 4:3-8; 1Tm 1:9–10, 15; 2Tm 2:22; Tt 2:11-12; Žd 13:4; Jk 1:14–15; 1Pt 2:11; Ju 7

* Biblické texty nejsou součástí originálního dokumentu, ale byly dodány následně

Úleva při modlitbě za odpuštění

Rozhovor s bratrem C. S.

Jak vypadal tvůj život v závislosti?

Do problému se závislosti jsem se dostal postupně hledáním uspokojení a útěkem od starostí běžného života. Měl jsem nemocnou manželku, která záhy zemřela, a zůstal jsem se dvěma dcerami, které byly v té době na školách a nebyly soběstačné. V té době jsem utíkal k alkoholu, hraní na automatech, a nakonec, když jsem chtěl něco změnit, a to už byla manželka po smrti, začal jsem navazovat vztahy se ženami za peníze. Tak jsem se dostal i do obrovských finančních problémů, které jsem přestal zvládat. Alkohol byl pro mě berličkou k odpoutání se od komplexu problémů.

Nebyl to silný zážitek?

Velmi silný v záporném slova smyslu. Zklamání z lidí, zklamání z dnešního světa, ale i ze sebe samého. Zklamání v této fázi nastartovalo myšlenky o smyslu dalšího života a také pocit studu před rodinou, přáteli a spolupracovníky.

Co na to říkala manželka?

Manželka v té době byla už nemocná a trápila se tím, že utíkám. Snažila se mi nějak pomoct, ale byla na to moc slabá, nakonec ji nemoc přemohla.

Co se stalo, že jsi chtěl špatnou životní situaci změnit?

Hlavně mi bylo líto mých dcer, že jsem je zklamal jako otec. Nakonec to ale byly právě dcery, které mi pomohly, a přivedly na správnou cestu. Ta starší, která v té době uvěřila v Pána Ježíše, mi domluvila schůzku s pastorem Klusem. A já, i když jsem tomu moc nevěřil, nechtěl jsem ji zklamat, na tu schůzku jsem šel a začal navštěvovat Šanci podaná ruka. Po nějaké době, a bylo to víc než jeden rok, přišla dvě důležitá rozhodnutí. Jednak jsem se díky bratru Zielinovi rozhodl pro osobní bankrot a záhy přišlo rozhodnutí vzdát se alkoholu. Toto rozhodnutí bylo tak silné, že jsem to ihned dal na vědomí všem blízkým, známým a přátelům, v ten moment svého rozhodnutí jsem si byl tak jistý.

Kdo ti tehdy svědčil o moci Kristově?

Byla to moje dcera, která mi skrze Pána Boha domluvila schůzku s pastorem Klusem, Rudek Marosz a Pavel Zielina, se kterými jsem měl dlouhé hovory nad Písmem a kteří mi pomohli s vyřešením mých problémů, a také celé společenství Šance podaná ruka, se všemi jejími svědectvími.

Jaké byly první pocity po změně života?

Poznával jsem slova Pána Ježíše, jeho lásku, vnímal jsem odpuštění, ale i povinnost odpustit druhým a vyrovnat všechny dluhy. Prožíval jsem radost při poděkování v modlitbě Ježíši Kristu za spasení, za manželku, za děti, za všechny krásné věci. Cítil jsem úlevu při modlitbě za odpuštění ze všeho, co jsem udělal špatně.

A co kouření a jiné spoluzávislosti?

Od mlada jsem vychováván v křesťanské rodině, ale vztah ke Kristu jsem nechápal tak jako dnes. Kouřit jsem přestal definitivně při narození mé druhé dcery. Bez alkoholu mám svobodu a můžu žít plným životem. Musím si však dávat pozor na závislost na penězích a hraní všeho druhu, jelikož si uvědomuji, že je to má slabá stránka.

Mohla by tě nějaká událost dostat zpět do závislosti na alkoholu?

Několikrát přišly úvahy, že jsem osvobozený, nic mě neomezuje, a že nemusím být tak opatrný. Ale nepříjemné vzpomínky na útrapy vždycky takové úvahy potlačí. Je tu stále nebezpečí, že přes druhou závislost bych se dostal zpátky k první. Nechci toto prožívat nanovo. Teď si užívám dobrých věcí.

Už několik let žiješ plným životem. Je to každý rok snadnější?

Bez alkoholu žiju už čtyři roky. Po prvním rozhodnutí se nic nemění. Rozhodnutí bylo pevné a už se netrápím. Každý den, měsíc, rok, je pro mě vítězstvím.

Jak se díváš na lidi v nějaké závislosti teď?

Mám pro ně velkou lítost, že se nedokážou rozhodnout ukončit svou závislost.

Co bys těmto lidem vzkázal?

Stojí za to vidět věci jinak, vidět jiné hodnoty. Mohu dělat věci, které jsem dříve nemohl. Jde to, těšit se bez alkoholu a nebýt jeho otrokem.

Záchrana z epidemie zla

Když uslyšíme slovo epidemie, ihned si uvědomíme obrovské nebezpečí a tragické důsledky. Uvedu jeden příklad. V současné době patří k velmi nebezpečným epidemiím HIV/AIDS. V Subsaharské Africe bylo v roce 2009 HIV pozitivních 22,5 miliónů lidí. Epidemie má hrozný dopad na rodiče i děti. V Jižní Africe klesla doba dožití z 60 let v roce 1990 na zhruba 30 let v roce 2010. Dopad HIV/AIDS na děti je skutečně děsivý. Na AIDS již zemřelo 4,3 miliony dětí ve věku patnácti let, 2 miliony zemřely, když jim ještě nebylo 15 let. Dnes žijí 3 miliony dětí a 10 milionů mladých lidí s nemocí HIV. 15 milionů dětí na světě ztratilo jednoho nebo oba rodiče kvůli AIDS. Epidemie HIV/AIDS je podle odborníků vskutku velký světový zabiják.

Infekce zla

Proč to připomínám? Důvodem je ještě hroznější skutečnost, kterou prožívají všichni lidé na zemi. Všichni totiž dědíme *infekci zla*, která se projevuje už u dětí velikou neposlušností a sobectvím, a u mladých a dospělých mnohými negativními vlastnostmi. Pán Ježíš vyjmenoval negativní vlastnosti, které všichni dědíme: *Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka.* (Mk 7,21-23)

Jistě si klademe otázku, kde se ty negativní vlastnosti v lidech vzaly? Odpověď máme v Bibli. Když se naši prarodiče rozhodli pro cestu neposlušnosti vůči Bohu a otevřeli se cele pro svého nepřítele-satana, on vložil do jejich lidské přirozenosti infekci zla, kterou Bible nazývá hříchem. Projevilo se to už v jejich rodině; jejich prvorozený syn se stal vrahem. Všichni jejich potomci zdědili tuto hroznou infekci zla. Když se lidé rozmnožovali, šířila se v nich i infekce zla.

V Genesis čteme velmi smutné konstatování: *I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že* ***každý výtvor jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý****. Litoval, že na zemi učinil*

člověka (Gn 6,5). *Země byla před Bohem zkažená a plná násilí... byla zcela zkažená... plná lidského násilí* (Gn 6,11–13). Pán Bůh se rozhodl pro likvidaci lidstva. Našel se však člověk, který při své zkaženosti měl velikou úctu k Pánu Bohu a rozhodl se žít s Bohem. Důsledkem jeho rozhodnutí byla skutečnost, že *Noe našel u Hospodina milost* (Gn 6,8). Noe poslušně připravil koráb pro záchranu své rodiny a Božího stvoření.

Po záchraně Noema a jeho rodiny se ukázalo, že infekce zla zůstala v něm i v jeho potomcích. A tak se infekce zla šíří dál ve všech lidech. Tisíc let před Kristem David konstatoval: *Hospodin na lidi pohlíží z nebe... **Zpronevěřili se všichni, zvrhli se do jednoho**, nikdo nic dobrého neudělá, naprosto nikdo* (Ž 14,2). Na počátku naší epochy apoštol Pavel s velikým zármutkem konstatoval: *Vím totiž, že ve mně, to jest v **mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro**. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci... Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?* (Ř 7,18–19).

V dnešní postmoderní době mnozí odborníci konstatují, že je úžasný pokrok ve vědě, ve vzdělání, v technice, ale není žádný pokrok v proměně člověka k lepšímu jednání. I v této době obrovského pokroku má člověk ve své přirozenosti všechno zlo, které Ježíš Kristus jmenuje.

Uzdravení skrze Krista

A přece jsou dnes lidé, kteří prožili proměnu. Jsou to lidé, kteří se dovedou obětovat pro záchranu a dobro druhých a pro šíření lásky v tomto světě lhostejnosti. Jsou to lidé, kteří se obrátili na Ježíše Krista s prosbou, aby je vyléčil z epidemie zla a proměnil jejich lidskou přirozenost. A Ježíš Kristus činí tyto zázraky proměny už dva tisíce let.

Takovou proměnu prožil i apoštol Pavel; z muže nenávisti se stal muž lásky. Svoji proměnu vyjádřil těmito slovy: *Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žijí, žijí ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne* (Ga 2,19–20). Svou vnitřní proměnu vyjádřil slovy, že jeho stará přirozenost, ovládána infekcí zla, byla ukřižována spolu s Kristem a Kristus v něm stvořil novou přirozenost, ve které Duch Boží dává růst novým vlastnostem, které Pavel jmenuje: *Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání* (Ga 5,22).

Tento zázrak uzdravení z epidemie zla a stvoření nové přirozenosti nazývá apoštol Pavel *znovu zrození k novému životu skrze Ducha svatého* (Tt 3,5), anebo *spasení z milosti: Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil* (Ef 2,8–10). I Ježíš Kristus připomíná, že proměna přirozeností, tedy „znovuzrození“ z Ducha svatého, je podmínkou vstupu do Božího království (J 3,3).

Tento zázrak uzdravení a duchovní i mravní proměny, tedy „znovuzrození“, nabízí Kristus všem lidem. Všechny k sobě volá: *Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout* (Mt 11,28). *Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on*

se mnou (Zj 3,20). *Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha*. (J 1,12–13).

Kdo se rozhodne a přijde v modlitbě k Pánu Ježíši Kristu a svěří se cele s plnou důvěrou i s celou infekcí zla, se všemi svými problémy a vinami do Jeho milosti a přijme Ho jako svého Zachránce, prožije zázrak uzdravení a proměnu svého nitra i svého života – prožije nové narození. Apoštol Pavel při pohledu na svůj život i na život mnohých znovuzrozených křesťanů radostně konstatuje: *Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili* (Ř 6,6).

I apoštol Petr připomíná ve svém dopise tento veliký zázrak proměny skrze Ježíše Krista. *Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději* (1P 1,3). *On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živí spravedlnosti* (1P 2,24).

Když se díváme na křesťanskou církev, konstatujeme, že jsou dvojí křesťané. Ti, kteří Ježíše Krista přijali, prožili nové narození a žijí s Ním v osobním důvěrném vztahu, a v jejich životě je zcela viditelné ovoce Ducha – tedy nové vlastnosti a nový vztah k Bohu i k lidem. Jsou však také křesťané, kteří jsou jen formálními členy církve. Jejich život se neliší ničím od života těch, kteří žijí bez Boha.

Bohem milovaní

Apoštol Jan připomíná zvláštní skutečnost, o které mnozí lidé nemají ani tušení: *V tom je láska, ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že On si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy* (1J 4,10). Jsme nesmírně vděční, že Pán Bůh si zamiloval každého člověka a skrze svého Syna Ježíše Krista připravil dokonalé odpuštění, uzdravení a dokonalou proměnu pro každého člověka na této zemi: *Bůh chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu* (1Tm 2,4). Je však velmi důležité, aby se lidé o této Boží nabídce dozvěděli, osobně ke Kristu přišli a s plnou důvěrou se cele svěřili do Jeho mocného působení.

Jestli jsi, milý čtenáři, ještě neprožil zázrak nového narození, využij tuto chvíli a obrať se s plnou důvěrou na Pána Ježíše, který je i v této chvíli při Tobě, dotýká se Tvého myšlení a chce vejít do Tvého nitra. Otevři Mu celou svoji bytost a v důvěrném rozhovoru Mu řekni všechno v naprosté upřímnosti. On Tě vyslyší, vejde do Tvého nitra, stvoří v Tobě novou přirozenost a v Jeho moci začne nová kapitola Tvého života.

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré pominulo, hle je tu nové (2K 5,17).

Stanislav Kaczmarczyk

Ještě krátce o vytržení

Dnes mi napsal jeden náš sborovník... že si přečetl poslední číslo časopisu Idei a je z toho nyní hodně zmaten. Je tam údajně článek bratra Stefana Ruckého o vytržení jinak, než jsme byli vyučování např. pastorem Santariem nebo pastorem Stanislavem Kaczmarczykem...

Jsem z toho také dost zmaten, že nastává v tomhle tom i v KS určité rozdě-

lení a že učení bratra Ruckého se bere již jako většinovou, hotovou „věc“. Komunikoval jsem na toto téma i s pastorem Kaczmarczykem a ten mi poslal své zpracované poznání v malé brožurce... P.

(Z důvodu anonymity tazatele některé části byly redakcí vypuštěny.)

Článek *Jak očekáváme druhý příchod Pána Ježíše* (pokud si ho tazatelé celý od začátku do konce přečetli) nebyl polemikou s učením pastorů Vladislava Santaria a Stanislava Kaczmarczyka o druhém příchodu Pána Ježíše, nýbrž s kontroverzními názory týkajícími se data 23. září 2017 jako naplnění určitého znamení, se kterým má být spojeno vytržení věřících. Obou pastorů si velmi vážím, měli velký význam pro mé duchovní formování, ale to neznamená, že v některých věcech, zejména druhořadých, jsem postupem času a vlivem vývoje u sebe i v mém okolí nemohl změnit názor.

Různé pohledy na věci budoucí

Názorů na uspořádání věcí posledních (eschatologii) je více. Když si otevřeme např. knihu Ch. Ryrieho *Základy teologie*, najdeme tři základní názory. Ten první říká, že Pán Ježíš přijde před nastolením tisíciletého království na Zemi (premileniální pohled), další má za to, že přijde po nastolení tisíciletého království na Zemi (postmileniální), ještě jiní vidí tisíciletí království jako období mezi prvním a druhým Kristovým příchodem (čas milosti na zemi), kdy Kristus současně panuje spolu z dušemi svatých v nebi, kde jsou i příslušné trůny (Zj 20,4). Ten názor bývá označován jako amileniální, což není docela správné, protože tisícileté království není popíráno, nýbrž chápáno duchovně.

Ti, kteří tvrdí, že Pán Ježíš přijde před nastolením tisíciletého království, nejsou jednotní v tom, zda to bude před velikým soužením, uprostřed něho, nebo po velikém soužení. Podle toho rozdělujeme pohled premileniální na pretribulační (neviditelný příchod Pána Ježíše s vytržením církve před velikým soužením), posttribulační (po velikém soužení) a něco mezitím – midtribulační (uprostřed velikého soužení). Dále existují různé pohledy na obsah tisíciletého království, takže těch pohledů a jejich variant je až několik desítek.

Různí věřící zastávali různé pohledy

Reformátoři (Luther, Kalvín a další) zastávali amileniální pohledy (věřili v duchovní podstatu tisíciletého království – milénia). Jeden z nejvýznamnějších amerických teologů 18. století, Jonathan Edwards, který stal u zrodu Velkého probuzení, věřil, že Pán Ježíš přijde po nastolení tisíciletí (byl postmilenialista). John Nehlson Darby, jeden z významných představitelů Plymouthských bratří, je považován za otce dnes nejrozšířenějšího názoru – pretribulačního premilenializmu (názoru, že Pán Ježíš přijde před nastolením milénia a to před velikým soužením). Tento názor najdeme i ve vyučování pastorů Santaria a Kaczmarczyka. Nicméně Darbyho současník, George Müller z Bristolu, který proslul svou službou sirotkům a také byl aktivním členem bratrského hnutí v 19. století, odmítal Darbyho prorocké názory na příchod Pána Ježíše: *Písmo jasně učí, že Pán Ježíš nepřijde, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn zatracení, jak to vidím v 2 Te 2,1-5*. Zastával tedy posttribulační názor (příchod Pána Ježíše po velikém soužení a příchodu Antikrista),

stejně jako současný významný evangelikální kazatel John Piper. O tom, že Pán Ježíš přijde až po velikém soužení, mluví také Fredi Winkler, jeden z průvodců po Izraeli, doprovázející skupiny s Ludmilou Hallerovou. A ve výčtu dalších názorů a jejich zastánců bychom mohli pokračovat.

Všichni věří ve vytržení

Mohou nás udivovat tyto rozdílné názory na věci budoucí a ta široká škála pohledů. Nicméně všichni jmenováni by se s vysokou pravděpodobností shodli na tom, že věří ve skutečný druhý příchod Pána Ježíše, věří ve zmrtvýchvstání (vzkříšení) a soud, obnovu všech věcí a také ve vytržení (uchvácení) věřících při druhém příchodu Pána Ježíše. Také já věřím ve všechny tyto věci, které nám Boží slovo předpovídá. **Rozdíly jsou pouze v časovém sledu jednotlivých událostí**.

Boží slovo však přesný sled dějů nezjevuje, a tak se různí biblisté snažili v minulosti a snaží i dnes spojovat různé pasáže Bible a z toho vytvořit nějaký scénář druhého příchodu Pána Ježíše. Podle toho se pak křesťané přiklánějí k tomu či jinému scénáři. Měli bychom si však uvědomit, že věci budoucí řídí Bůh, a nikoliv my lidé, a proto bychom měli mít otevřenou mysl i pro jiné scénáře než ty, které se těší všeobecné oblibě či popularitě.

I pastor Santarius k problému druhého příchodu Pána Ježíše píše takto: *V detailech může být chápání jednotlivých událostí rozdílné, což nemá vliv na celek. Nezapomeňme, že je tu Boží plán, který je zahalen Boží svrchovaností a tajemstvím, ze kterého nám zjevuje jen to, co je nám potřebné ke spasení, vytrvalosti a upevnění naší víry...*

Problémy s miléniem

Sám jsem vyrostl v prostředí, kde byl vyučován názor o neviditelném příchodu Pána Ježíše s vychvácením církve před velikým soužením a před nastolením skutečného pozemského tisíciletí. Postupem času jsem se však seznámil i s jinými pohledy a současně jsem uviděl i některé závažné problémy systému, který jsem ve svém předchozím článku pojmenoval jako složitá eschatologie.

Jedním ze zásadních problémů je soužití vzkříšených a nevzkříšených lidí v pozemském miléniu. Podle složité eschatologie by se v tisíciletém království měli současně vyskytovat věřící s proměněnými těly (ti kteří byli předtím vytrženi), věřící s neproměněnými těly a nevěřící s přirozenými těly. Pro takový stav soužití různých kategorií lidí nenacházíme v ostatních novozákonních textech žádnou oporu. Navíc by to znamenalo jen částečnou porážku posledního nepřítele tj. smrti, protože někteří budou ještě mít smrtelná, pomíjivá těla. Při vzkříšení však smrt bude poražena zcela a úplně a nikoliv jen po částech (viz text z 1 K 15,24–26 aj.). Podle tradiční představy by proměnění věřící, kteří přijdou s Kristem vládnout na Zem, museli žít na ještě neobnovené zemi. Setkáváme se tak s míšením nepomíjitelného (věku budoucího) s pomíjitelným (s věkem nynějším). Pro takové míšení dvou neslučitelných existencí nenajdeme v Božím slovu oporu.

Nejzávažnějším problémem skutečného pozemského milénia je však opětovné odmítnutí Krista a masivní vzpoura proti němu na konci milénia, jak je to interpretováno podle Zj 20,8–9. Jak může satan opětovně oklamat národy, které žily tisíc let pod panováním

Krista? Kde čteme v Písmu o dalším odmítnutí Krista? Kde bude Kristus v tuto dobu – bude utíkat, skrývat se, odejde do nebe? Zde je místo pro ničím nepodložené spekulace, které vznikají právě z důvodu chápání milénia, které je vytrženo z kontextu ostatních eschatologických textů v Novém zákoně.

A co Izrael?

Amileniální (který jsem pracovně pojmenoval jako jednoduchý) pohled byl často v minulosti a je i v současnosti spojován s názorem, že církev nahradila Izrael anebo že Pán Bůh už s izraelským národem nemá žádný plán.

Při této příležitosti bych chtěl podotknout, že tento názor není nutnou součástí amileniálního pohledu. Nesdílím názor, že církev je „duchovní Izrael“, protože tento pojem se v Bibli nenachází. Také věřící pohané nejsou „duchovní Židé“ (i když jsou potomstvem Abrahamovým – Ga 3,28–29). Církev však podle slov apoštola Pavla zahrnuje jak Židy, tak pohany (viz Ef 2,16–18)! Vznikla zde nová kvalita, něco nového, co předtím nebylo.

Písmo naznačuje, že spasení Izraele (Židů) není ještě u konce. Přestože došlo k jejich vylomení z kmene ušlechtilé olivy, Bůh je může naroubovat zpět (Ř 11,23). Existují různé interpretace 11. kapitoly listu Římanům a zvláště jejího 26. verše: *Pak bude spasen všechen Izrael, jak je psáno: Přijde ze Siónа vysvoboditel, odvrátí od Jákoba bezbožnost.* Z kontextů předchozích veršů je však zřejmé, že apoštol Pavel v Ř 11 mluví o etnickém Izraeli (tedy o Židech). Na základě slov o zpětném naroubování lze očekávat, že před Kristovým příchodem dojde k obrácení mnoha Židů. Slova pak bude spasen celý Izrael znamenají doplnění plného počtu spasených Židů při druhém Kristově příchodu.

Očekávaní naplnění tohoto zaslíbení o spasení mnoha Židů v posledních dnech má však velmi málo společného se současnými politickými aktivitami některých křesťanů nebo i politiků, kdy o Kristu často není ani slovo.

Bible a MF Dnes?

Známý evangelikální kazatel Martyn Lloyd-Jones popisuje jednu událost, jak do shromáždění přišel člověk, který ve své pravé ruce nesl Bibli a jedno číslo Times (deník v anglicky mluvících zemích, něco jako u nás MF Dnes). A tento člověk se zrovna chystal přednášet na téma proroctví. Lloyd-Jones píše: *On chápal Times ve světle biblických proroctví. To, co četl v Timesu, bylo i v Písmu, a chystal se zvěstovat Times i Písmo. A přece Zjevení je duchovní kniha...*

Mnozí křesťané v dnešní době žel podléhají stejnému pokušení. Studují politické události, geopolitické změny a snaží se tyto poznatky naroubovat na biblická proroctví. Avšak Boží slovo je o spasení a o Kristu, a také o jedné jediné církvi (tělu Kristovu) z Židů i pohanů jako o nevěstě, kterou si Kristus pro sebe připravuje v průběhu dějin lidstva. A tedy, pokud cokoliv jiného začíná zastiňovat Krista a jeho evangelium, není to dobře. A to platí i pro eschatologii.

Štěpán Rucki

Život ubíhá...

Jak rychle ubíhá ten časný život náš...
dnes člověk mladý je,
zítra ho nepoznáš.
Roky, dny, hodiny rychle ubíhají,
mladost, síla, krása navždy se
ztrácejí.

Začala jsem úryvkem básně, protože mám za úkol odpovědět na několik otázek.

Život neuvěřitelně ubíhá – jak to vnímám? Čas ubíhá a blížím se k cíli. Ještě mám maminku a tak si někdy bláhově myslím, že ještě nejsem na řadě. Moji malí vnuci mi řeknou, ale babi, ty už jsi dost stará. Pokud mi Pán Bůh dává trochu sil, tak to vnímám, že jsem ještě potřebná.

Život ubíhá – čeho se bojím? *Nemějte starost o svůj život...* (Mt 6,25) Myslím si, že jsem spíš optimistka než pesimistka, ale občas mi proběhne hlavou: co bude, až se nebudu moci postarat o manžela a o sebe?

Život ubíhá – z čeho mám radost? To je lepší otázka. Nedávno na bohoslužbách měl kázání diákon Bolek Taska a četl slovo: *Z toho se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.* Já mám z toho upřímnou radost, že je tam zapsáno i moje jméno. Mám rovněž radost z našich dětí a našich vnoučat. Mám také radost, že mohu doprovázet moji maminku, která je už ve vysokém věku. Je spokojená, není náročná a péče o ní je snadná. Každý den ráno čteme z Bible a večer jsme již společně přečetli asi všechny knihy Kristíny Royové, všechny lekce pro děti z knihy *Na skrzydlach orlich*, modlíme se nebo posloucháme TWR. Jsem ráda, že jí mohu posloužit.

Život ubíhá – co mi pomáhá? Boží slovo a svědectví druhých lidí, kteří jdou stejným směrem jako já. Moji přátelé, vrstevníci prožívají složité životní situace. Často si vzpomenu na to, jak to s pomocí Boží zvládali a zvládají. Často se jeden za druhého modlíme. Když bych si chtěla stěžovat, že je toho na mě moc, vzpomenu si na někoho, kdo toho má mnohem víc a je statečnější, věrnější, má větší víru.

Život ubíhá – za co jsem vděčná? Je toho určitě moc, ale přiznám se, že tu vděčnost často neumím projevit. Děkuji za to, že mohu věřit. Za moje blízké, se kterými jsem mohla ujít dlouhý kus cesty. Za náš sbor i za pastora Bohdana Tasku, který postavil náš sbor na nohy. Za mnoho přátel, za bratry a sestry v Kristu.

Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří; nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně. A neopíjejte se vínem, což je prostopášnost, ale plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce a vždycky za všecko vzdávejte díky Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. (Ef 5,15-20)

Anna Chodurová

Vzpomínka na Dr. Thomase Wanga

14. 10. 1925, Peking – 4. 1. 2018, Sunnyvale USA

Dr. Thomas Yung-Hsin Wang, metodistický pastor, teolog a vlivný koordinátor světového evangelizačního hnutí, se narodil 14. 10. 1925 ve třetí generaci křesťanské rodiny v čínském Pekingu. Roku 1949 emigroval z Číny, žil v Hong Kongu, na Tchaj-wanu a v Evropě, a od roku 1958 v USA. V roce 1953 byl povolán za pastora v Tchaj-pej.

Roku 1961 založil Čínskou křesťanskou misii a roku 1976 Čínské koordinační centrum pro evangelizaci světa se sídlem v Hong Kongu, sdružující na 5 000 čínských exilových sborů. Pět let byl jeho generálním sekretářem.

V roce 1985 byl povolán za podpředsedu Lausannského hnutí pro světovou evangelizaci a v roce 1987 za generálního ředitele. V této funkci připravil a v roce 1989 vedl Druhý kongres světové evangelizace (Lausanne II). Jako teolog usiloval o to, aby misijní hnutí bylo stavěno na zdravém biblickém učení. Velice si vážil odkazu reformace a misijního hnutí Moravských bratří. Jeden z jeho žáků – Dr. Denis Ngien, profesor Torontské univerzity, je autorem řady publikací o Lutherovi, jako např. *Trpící Bůh* (O Lutherově teologii kříže), *Lutherova eschatologie, Manželství a rodina v Lutherových spisech...*

Dr. Wang byl od roku 1989 ředitelem AD 2000 and Beyond Movement. V této pozici byl hlavním organizátorem mezinárodní konference Nová východní Evropa pro Krista, která se uskutečnila ve dnech 23. – 28. července 1991 v Karviné. Jako křesťan, který zažil ve své rodné zemi pronásledování, měl vroucí vztah k utlačovaným církvím.

Wangovi u Piętaků v roce 2006

Na podnět pastora Stanislava Kaczmarczyka se za evangelické církve augsburského vyznání zúčastnili Lausanne II v Manile 1989 ing. Jozef Kováč z Bratislavy a Stanislav Piętak. Poté Thomas Wang navštívil Československo, aby inicioval, podpořil a v podstatě vedl konferenci Nová Východní Evropa pro Krista v budově Slezské univerzity v Karviné. Tato budova původně měla být sídlem Okresního výboru KSČ, za oponou v hlavním sálu byl obrovský portrét V. I. Lenina, proto jsme v tom viděli Boží

zázrak, že jsme na tomto místě mohli spolu s 400 delegáty z bývalých socialistických zemí a dalšími účastníky konference z USA, Jižní Koreje a dalších zemí oslavovat Ježíše Krista. Stejně tak mohutně zazněly písně ruského kvarteta v Havířově na místě, kde původně stála Leninova socha. Jedna z nich začínala *Za evanjelskuju vieru...* Zpěváci pro tuto víru byli vězněni v sovětských nápravných zařízeních. Velkým povzbuzením byly také evangelizace na stadionech v Třinci a v Ostravě a pochod delegátů z náměstí v Českém Těšíně, kde účastníky oslovil z balkonu na radnici Thomas Wang, do Ježíšova chrámu na Vyšní bráně, a to za doprovodu 6 dechových orchestrů. Tento hromadný přechod hranice se uskutečnil 16 let před vstupem České republiky do schenghenského prostoru.

Wangovi ve Starém Jičíně s bratrem Vilémem Spratkem

Z domácích se konference Nová Východní Evropa pro Krista zúčastnil generální biskup ECAV na Slovensku Pavel Uhorskai, synodní senior ČCE Pavel Smetana, místopředseda vlády Jozef Mikloško a celá řada pastorů a misijních pracovníků. Místní protestantské církve tuto příležitost využily k úzké spolupráci a navázání spojení s misijními organizacemi ve světě. Na toto setkání navázala konference Národy pro Krista v lotyšské Rize (tehdy ještě v SSSR), která dala podnět k mnoha misijním aktivitám v zemích sovětského bloku těsně před rozpadem Sovětského svazu.

V poslední době Thomas Wang působil jako ředitel Great Commission Center International (GCCI) se sídlem v Sunnyvale v Kalifornii. Toto vzdělávací středisko spolupracuje s čínskými exilovými sbory s cílem šířit evangelium v národech, které dosud jím nebyly zasaženy, jak rovněž zajišťovat zdroje a vzdělávání pro obrovský počet sborů v Číně.

Vydal sborník *America, Return to God* (Ameriko, vrať se k Bohu, 2006), připomínající Boží požehnání v dějinách Ameriky a naléhavě volající k pokání, který vyšel v téměř půlmilionovém nákladu a byl předán vrcholným představitelům společenského a kulturního života v USA. Jeho práce byla oceněna mnoha vyznamenáními a třemi čestnými doktoráty.

Bratr Thomas Wang byl povolán svým Pánem domů ve čtvrtek, 4. ledna 2018 (právě v tento den došel na faru v Třinci poslední dopis manželů Wangových s rodinným snímkem z 28. 10. 2017). Jeho pohřeb se konal 12. ledna v oblasti Los Angeles. Zanechal po sobě manželku, rodinu a početný zástup spolupracovníků v Boží službě.

Stanislav Piętak

Otevřený dopis Americe

Thomas Wang, 2012

Čím více se blíží naše země k volbám, občané tím více vzpomínají naši národní dějiny a křesťanské dědictví.

Roku 1620 loď Mayflower s poutníky na palubě přistála v Americe.

Roku 1776 byla vyhlášena Deklarace nezávislosti.

Jaká byla osobní víra prvních vůdců národa?

George Washington: Prezidentský slib zakončil slovy: „Tak mi pomáhej Bůh."

Abraham Lincoln řekl, že Bible je „nejlepším darem Božím, který vůbec kdy byl dán lidem."

Ronald Reagan: „Doufám, že Američané budou číst a studovat Bibli."

Ale už od Druhé světové války začaly změny v tomto velkém národě. V šedesátých letech dvacátého století jsme byli svědky žalostného zrodu hnutí hippies a sexuální revoluce.

V roce 1962 Nejvyšší soud Spojených států prohlásil modlitbu ve veřejných školách za protiústavní.

V roce 1963 tentýž soud prohlásil čtení Bible ve veřejných školách za protiústavní.

V roce 1973 tentýž soud legalizoval potraty.

Křesťanský politik Bill McCarthy nedávno napsal, že „od roku 1776 do roku 1962 jsme byli národem pro-Boha, pro-křesťanství, pro-rodinu, pro-život, pro-slušnost, pro-svobodu a pro-společné dobro. Od roku 1962 jsme začali zavrhovat pryč naše svaté dědictví." Dále řekl, že nyní „Amerika holduje nestřídmosti, válí se v bohatství, potácí se v rozkoši, bouří se proti morálce a hnije v hříchu... A nyní slyšíme, že Amerika je „příliš mladá, než aby umírala!"

Dosáhla Amerika bodu, odkud není návratu? Pán říká, jestli *můj lid, který se nazývá mým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hřích a uzdravím jejich zemi.* (2 Pa 7,14)

Kéž Bůh požehná Tebe a pomůže nám všem obrátit náš milovaný národ zpět k „víře našich otců", k národnímu pokání a k Bohu!

V zájmu duchovní obnovy Ameriky

Váš velmi upřímně

Rev. Thomas Wang

Emeritní prezident GCCI (Great Commission Center International)

Z časopisu Great Commission News, 2012 Fall, p. 7; přeložil Stanislav Piętak

Úpadek a pád Spojených států amerických

Thomas Wang, 2014

Amerika je na umírání příliš mladá! Poutníci (evropští emigranti pro víru) přistáli (v Americe) v roce 1620. Prohlášení nezávislosti bylo podepsáno v roce 1776. Amerika pomohla vyhrát První i Druhou světovou válku a nadále zůstává přední velmocí světa! Co myslíme pod pojmy „úpadek a pád"?

Tak za prvé, měřeno Písmem, Amerika neustále opouští své křesťanské kořeny. Podle Bible a zákona dějin úpadek a pád jako takový je přirozený a nevyhnutelný. Někteří studující Písmo si kladou otázku: „Proč proroctví Bible nějak mlčí o Americe poslední doby?" Může

se stát, že Amerika jednoho dne náhle přestane být předním hráčem ve světě?

Při dalším pozorování pochopíme pronikavý vhled Edwarda Gibbona, vynikajícího anglického historika, v jeho monumentálním díle *Úpadek a pád Římské říše*, jehož první díl zveřejnil v roce 1776 a všech 6 svazků dokončil v roce 1787. Podle tohoto mistrovského díla byl úpadek a pád Říma zapříčiněn spíše vnitřním zkažením než vnějšími zásahy. Příčinami pádu římské říše byly 1. Extravagantní životní styl společnosti; 2. Nemorálnost a korupce; 3. Zneužívání času a přírodních zdrojů; 4. Vnější tlaky.

Nepřipomíná nám to dnešní Ameriku? Proud, který nás v posledním čase táhne dolů, je alarmující. Naši vůdcové opouštějí Boha!

1. Náš prezident otevřeně podporuje manželství stejného pohlaví. Zrušil prezidentské modlitební snídaně, ale naopak pořádal v Bílém domě slavnost pro gaye a lesby.
2. Náš Nejvyšší soud prohlásil za nezákonné modlitby ve veřejných školách (1962), čtení Bible ve veřejných školách (1963) a výklad Desatera Božích přikázání (1980); avšak tentýž soud legalizoval potraty (1973), výuku ateismu ve veřejných školách (1997) a manželství stejného pohlaví (2013). NEJVYŠŠÍ SOUD SE VSKUTKU STAL NEJVYŠŠÍ KLETBOU! *(Autor zde používá slovní hříčku: The supreme court has became indeed the supreme curse!)*
3. Od roku 1973 bylo průměrně každý den zavražděno v mateřském lůnu 4000 miminek, co činí po dnešní den téměř 60 milionů. (Tolik, kolik má obyvatel Francie!)
4. Rozvodovost je nejvyšší na světě.
5. Na internetovou pornografii vynaložíme ročně 2,8 miliardy dolarů, to je víc než polovina celkových nákladů ve světě na tento druh pornografie.
6. Spotřebujeme více než polovinu světových ilegálních drog.
7. 40 % všech dětí je narozeno mimo manželství.
8. Rouhání se Božímu jménu, Jeho Slovu a Jeho Synu se stává běžným v našich sdělovacích prostředcích.
9. Jsme znečišťovateli světa pomocí nemravných filmů, televizních programů a internetové pornografie.
10. Počet vězňů stoupl z 500 000 v roce 1980 na více než 2,5 milionu.

Mnoho zainteresovaných křesťanů se ptá: „Je tu ještě nějaká naděje pro Ameriku?“ Žel, odpověď zní NE. Protože jsme opustili Boha, který je zdrojem požehnání a pramenem života! Tuším, že to byl postřeh Arnolda Toynbeeho, že velké a mohutné národy v dějinách většinou umíraly sebevražedně.

Naše jediná naděje je v Ježíši Kristu, Synu živého Boha, který zemřel za naše hříchy na kříži. Toto je jediná cesta. Bible říká: *Uzavřu-li nebesa, takže nebude deště, přikážu-li kobylkám, aby hubily zemi, pošlu-li na svůj lid mor, a můj lid, který se nazývá mým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hřích a uzdravím jejich zemi.* (2Pa 7,13-14)

S dovolením pokorně navrhuji, abychom všichni upřímně přišli k našemu Pánu Ježíši Kristu, vyznali mu naše hříchy a prosili o Jeho milost v následujících prosbách:

1. Aby nám dal osobně i celonárodně ducha pokání za Ameriku.
2. Aby se Amerika znovu stala bojící se Boha a Američané Boha bojícím se lidem.

3. Aby Amerika nadále byla kanálem požehnání pro svět.

Kéž Bůh vás požehná pro vaši modlitbu a vaše nasazení za náš milovaný a ohrožený národ. Amen!

Wang Thomas. „The Decline and Fall of the United States of America." In Great Commission News, 2014 Winter, s. 1-2.

Přeložil Stanislav Piętak

Aktuality z KS

Setkání Výboru KS. Výbor KS se v únoru setkal s Pawłem Gumpertem, ředitelem CME, s nímž bylo diskutováno o možnostech spolupráce KS s CME. Bylo projednáváno mimo jiné sdílení technického vybavení pro XcamP a TE Dzięgielów, účast KS na polském ProChrist v Bielsku v roce 2019 nebo možnost využití grafických a tiskařských služeb CME.

Letní biblická škola by se měla konat ve dnech 22. – 28. července 2018 na Karmelu za účasti učitelů a studentů z USA.

Ústřední konference delegátů se bude konat v sobotu dne 7. dubna 2018. Místem konání konference bude středisko Karmel. Přednáškou na téma *Rozvoj služby sboru* poslouží Miloš Poborský, ředitel Evangelikálního teologického semináře.

Duchovní rekreace nejen seniorů se bude konat od 5. do 9. června 2018 na Karmelu. Téma zní: *Album jak má být! – V Kristu jsme povoláni*. Přihlásit se je možné do 30. května 2018 u br. Jaromíra Slámy.

Velikonoční setkání se bude konat 1. dubna 2018. Program připravuje dorost a mládež z Třince. Téma zní: *Co se dá stihnout do 33 let*.

SCEAV. Milan Pecka se setkal s biskupem Tyrlíkem a dohodli se na setkání zástupců KS a Církevní rady. Témata a termín setkání budou ještě upřesněny.

Sejšn pro mladé se uskuteční v rámci BŠP dne 26. května 2018 ve sborovém centru Hutník v Třinci v 16.00 hodin. Tématem setkání bude: *Starší & mladí? Jedna církev, jeden sbor, ale více generací.*

Karmel. Pokračuje rekonstrukce střediska Karmel, dva vikýře jsou již hotové. Dále bude nutné provést generální rekonstrukci čističky, která je v havarijním stavu.

Martin Tomala

Tip na výlet

Výstava o reformaci v Katovicích

Slezské muzeum v Katovicích (Muzeum Śląskie w Katowicach) u příležitosti 500. jubilea reformace připravilo velkou reprezentativní výstavu *Wszystko osiąga się przez nadzieję s podtitulem Kulturowe dziedzictwo Reformacji na Śląsku.*

Výstava přibližuje přítomnost evangelíků ve Slezsku a jejich vliv na spiritualitu, vzdělanost, architekturu, hudbu a další oblasti lidské činnosti. Výstava je přístupná do 30. dubna 2018 od úterý do neděle vždy od 10.00 do 20.00 hodin. Je situována v originálních výstavních prostorech těžního dolu adaptovaného pro muzejní účely na ul. T. Dobrowolskiego 1 ve čtvrtém podzemním podlaží. Areál muzea je na okraji města, na dohled od multifunkční haly Spodek;

z dálnice A4 postačí sjet na okruh hornoslezské konurbace a z něj pak přímo na ul. Dobrowolskiego. Prostorné nadzemní parkoviště se nachází mezi budovami muzea a symfonického orchestru.

Každé úterý je vstupné zdarma. Muzeum vydalo k výstavě i sborník. Zhlédnutí výstavy o reformaci lze spojit s návštěvou sousední těžní věže, která nyní slouží ke zprostředkování vyhlídek na panorama Katovic, dále s návštěvou stylové restaurace Moodro či s procházkou v přilehlém Boguckém parku.

Daniel Spratek

Tipy k doplnění knihovničky

Atlas evropské reformace
(Tim Dowley, Česká biblická společnost, 2017)

Sice na konci loňské reformační sezóny, ale přesto by neměla uniknout naší pozornosti kvalitní pomůcka pro přehled o dějinách reformace. Nenechme se mýlit dojmem, že se jedná o opakování téhož stokrát jinde a jinak řečeného. Publikace je opravdu kvalitní. Jednak zpracováním témat, kdy jednotlivé fáze a součástí reformačního zápasu, zápasu o biblickou tvářnost církve, jsou přehledně historicky i geograficky – na přehledných mapách – znázorněny a následně v textu popsány. Takto je *Atlas evropské reformace* nejen ke čtení, ale i k listování a prohlížení. Může se jednat také o vhodnou pomůcku pro vyučování, případně možno použít je jako podklady pro přednášky. Sice publikace vychází v době, kdy „strýček GOOGLE“ čili na internetu se dá dohledat skoro úplně všechno a publikace se může jevit jako určitý anachronismus, ale někdy není na škodu projít si dějiny zápasu za krásnou a svatou církev v opravdu pěkné knize. Dovedu si ji představit v každé sborové farní knihovně. V mé osobní knihovně si už svoje místo našla.

Marka Luter
(Andrew Pettegree. Marka Luter. O tym, jak nieznany mnich zmienił swoje niewielkie miasto w centrum wydawnicze, zaistniał jako najsławniejsza osoba w Europie i zapoczątkował reformację. Wydawnictwo Krytyki Politycznej, Warszawa, 2017)

Polský překlad knihy, jejíž název se dá přeložit jako *Značka Luther* anebo podle anglického originálu *Brand Luter*, je publikací, která celý strhující příběh reformace pojímá ze zajímavého hlediska. Jde o knihu objevnou, čtivou a veskrze zajímavou. Prolínají se zde motivy z Lutherova života, služby i zápasu, ale na to vše se díváme jinak, z jiného úhlu. Činíme tak přes hledáček zázračné skutečnosti, že z neznámého mnicha z „konce světa“, ze vzdáleného cípu Německa se stává během několika málo měsíců někdo, kdo představuje určitou značku, punc určité kvality, se kterou se mohou nadšeně ztotožňovat mnozí. Proto autor používá odvážné slovo *značka* anebo anglické slovo, které se už příliš nepřekládá: *brand*.

Autor přemýšlí o důvodech, proč neznámé a poměrně malé město Wittenberg se stává nejen známé, ale časem se stane i cílem cest mnohých lidí toužících po změně církve. Navíc ale stane se také významným centrem tisku, tiskařského řemesla a potažmo tiskařského

podnikání. A tak tiskařské dílny, které měly donedávna velký kšeft z tisku odpustkových listin a odpustkových kázání se během neskutečně krátké doby staly (velice dobře prosperujícími) služebnicemi reformace. Tisk se najednou stal médiem, prostředkem hlásání pravdy o spasení a ospravedlnění. Navíc autor publikace *Marka Luter* velice kvalitně doplňuje dříve a obecně známá fakta o další historické a potažmo i věroučné souvislosti. Polština překladu je, možná díky tomu, že vydavatelem je sekulární nakladatelství, napsána opravdu aktuálním, krásným a živým jazykem. Všem (dobře) vládnoucím polštinou lze vřele doporučit.

Zbyšek Kaleta

Stručné zamyšlení nad kontextem biblického textu

Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou. (Zj 3,20)

Shora uvedený verš se nachází v oddíle (dopise), který Pán Ježíš prostřednictvím apoštola Jana píše sboru v Laodicei. Tento sbor byl na tom snad nejhůře ze všech sedmi asijských sborů, kterým Jan adresuje svou knihu Zjevení, protože v tomto dopise nenacházíme žádnou pochvalu laodicejských, jen samé výtky. Přes tento neutěšený duchovní stav se stále jednalo o sbor (církev), tedy společenství Božího lidu.

Laodicejští věřící se však nechali ovládnout tělesným smýšlením a zakládali si na pozemských hodnotách a statcích. (v. 17) Proto byli vlažní a kvůli tomu Ježíši odporní. Pán Ježíš laodicejské usvědčuje z jejich vlažnosti, ubohosti, politováníhodnosti, chudoby, slepoty a nahoty a tvrdě je za to kárá. Činí to ale z lásky k nim. Zároveň obrací jejich pozornost k sobě a nabízí jim, aby u něj získali pravé a věčné hodnoty. Sbor v Laodiceji musí přestat nacházet uspokojení a naději v tělesných věcech a naopak přijít ke Kristu jako zdroji veškerého duchovních bohatství. Cesta obnovy laodicejského sboru vede skrze pokání. (v. 19) Pán Ježíš prostřednictvím usvědčování a kárání tluče (buší) na dveře laodicejských, snaží se je probudit a vyburcovat. Chce jim ukázat na zdroj opravdového bohatství a vést je k pokání. Následkem pokání je pak obnova blízkého obecenství s Ježíšem.

Jelikož se předmětný verš nachází v pasáži adresované znovuzrozeným lidem, nejedná se zde o obraz znovuzrození. Pán Ježíš však často stojí u dveří věřících lidí, kteří zvlažněli a upadli do tělesnosti, aby s nimi obnovil blízké, vzájemné obecenství. Jen v Kristu máme zdroj pravých a věčných hodnot. Pokud ho v našich životech zastiňují jiné věci, musíme činit pokání a posadit Ježíše na místo v našem životě, které mu právem náleží. Jemu buď chvála za to, že ve své veliké lásce k nám nás usvědčuje, kárá a tluče na naše dveře.

Martin Tomala

9,5 anebo 120 tezi?

Malá post reformační reflexe

Stojí za to ohlédnout se za minulým rokem, kulaťoučkým výročím reformace. Bohužel, není to ohlédnutí v evropském kontextu příliš povzbudivé. Protestanti i neprotestanti se k tématu reformace vyjadřovali. Byť v tom našem českém kontextu to bylo spíše opakování známého a jinde dříve napsaného a řečeného. Vzniklo jen nemnoho původních textů. Takových, které by fenomén reformace reflektovaly z dnešního podhledu. Podívejme se ale na dva původní texty, protože jsou pro naši evangelickou skutečnost příznačné.

Jedním je kniha[1] *Západ a jeho víra, 9,5 teze k dopadům Lutherovy reformace* Zdeňka Petráčka katolického kněze, historika a teologa. Ten – kromě jiného – tvrdí, že reformace vlastně nebylo potřeba, že římská církev měla v sobě mechanismy pro reformu. Je to trochu jiný hlas než jsme možná slýchávali na ekumenických setkáních anebo při setkáních papeže Františka se švédskými anebo německými luterány. Ale je to názor a ten může být prosloven. Už proto, že samotní luteráni se mnohdy ani nevyslovili. A tak v neobsazeném prostoru se mohl uplatnit tento. Zajímavé je, že kniha je opatřena předmluvou biskupa Václava Malého, čímž tato publikace dostává punc určité oficiálnosti. S knihou lze vášnivě nesouhlasit anebo s ní třeba nekonvenovat, ale dá se ji s (nesouhlasným) zájmem přečíst za jeden (delší) večer.

Druhá věc je jakoby „z našeho dvorku“. Emeritní farář Českobratrské církve evangelické Pavel Otter publikoval v časopise Český bratr svých 120 tezí. Co je příznačné a znepokojivé zároveň, je to, že zpochybňuje mnohé z toho, co Reformace považovala za zásadní a neměnné. Autor začíná vlastním uchopením autority Písma. V podstatě se jedná spíše o její zpochybnění. Zvláštní je to, že tento „dokument“ byl otištěn v časopise ČCE i v časopise Církevní listy vydávaném evangelíky na Slovensku.[2] S výzvou k promýšlení a diskusi. Ani promýšlení ani promyšlenou diskusi jsem, žel, prozatím nezaznamenal. Byť stojí za zamyšlení třeba Otterova 115. až 117 teze. Posuďte sami:

115. *Martin Luther zahájil v 16. století reformaci. V 21. století je třeba zahájit transformaci. V parafrázi na Luthera: „Zde končíme, můžeme jinak!“*
116. *Převratná transformace je momentálně těžko představitelná. Vyvolala by rozhodný postoj tradicionalistů.*
117. *Za několik desítek let, kdy evropské křesťanství patrně pomine, může přijít vhod jakákoli její nosná varianta, která bude po ruce.*

Velice často vnímáme, že protestanti v Evropě i v Americe neprožívají „tučná léta“. Takže snad trošičku povzbuzení odjinud: Luterská Etiopská církev nemůže naříkat na úbytek členů. V roce 1959 měla cca 20 tisíc členů, dnes čítá na 8,3 miliónů luteránů. Čím to je? O tom někdy jindy. Třeba příště. Každopádně afričtí luteráni nejspíš neřeší, zda si vystačíme s 9,5 tezemi anebo nutně potřebujeme tezí sto dvacet.

Zbyšek Kaleta

1 Petráček, Tomáš. Západ a jeho víra. 9,5 teze k dopadům Lutherovy reformace. Vyšehrad, 2017. ISBN 978-80-7429-911-7

2 Církevné listy, mesačník slovenských evanjelikov augsburského vyznania, 2017, č.9 – 10, ročník 141

Modlitební konference, 14. 1. 2018

Konference pro muže, 20. 1. 2018

Časopis „Idea" je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství–Społeczności Chrześcijańskiej při SCEAV.
Redakční rada: Milan Pecka, Jan Rucki, Štěpán Rucki, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski, Martin Tomala, Lenka Tomalová.
email: casopisidea@email.cz
viz také webová stránka: http://www.ks-sch.cz/idea